

дѣто имаше единъ добръ одаръ; и пощо бѣше вече и срѣдъ нощъ прѣминала, а бѣше и уморень, зе дързость да затвори вратѣтъ и да си лѣгне.

На другия день слънцето бѣше вече огрѣяло, когато ся събуди, и ся твърдѣ смая като найдѣ единъ хубавъ дрѣхъ вмѣсто неговѣтъ, която бѣше съдрана. „вѣроятно, си рѣче, че този палатъ принадлежи на нѣкоя добръ вълшебницѣ, която ся смили на моето бѣдствіе.“ Поглѣда низъ прозореца и невидѣ вече снѣгъ, но люлѣжъ отъ цвѣтя, които му обаявахъ поглѣда. Той влѣзе пакъ въ голѣмия салонъ, дѣто бѣше вечералъ, и видѣ единъ малкъ софрѣ, възъ която бѣше сложена единъ малкъ закускѣ. „Благодаря ви, Господжа вълшебнице рѣче по-высочко, за добринѣтъ, що сте имали за да ся постараете и за моя обѣдъ.“ Добриятъ чловѣкъ като изѣде закускатъ си излѣзна за да потражи коня си; и като минуваше прѣзъ едно гнѣздо тряндафилъ, сѣти ся че Хубавка му бѣше зарѣчала да ѣ занесе отъ него, и откасна единъ клонъ, защото го имаше тамъ доста много. Въ сѣщѣтъ минутѣ, чу единъ голѣмъ трѣсъкъ, и видѣ да иде къмъ него единъ звѣръ толко страшенъ, щото малко остана да ся обнесѣсти. „Вый сте твърдѣ неблагоприятни, му рѣче звѣрътъ, съ единъ страшенъ гласъ; азъ ви избавихъ живота, като вы пріяхъ въ палата си, а вый за награда къмъ мене ми краднете тряндафилетѣ, които обычамъ повече отъ секо нѣщо на свѣта! Трѣбва да умрете за да мя удовлетворите за тази ви погрѣшкѣ; давамъ ви само единъ четвъртинѣ на часа за да ся помолите Богу.“ Търговецътъ колѣнчи и като пружаше рѣцѣтъ си къмъ звѣра рѣче: „Господарю, опростете ми, азъ невѣрвахъ че щѣ вы уврѣдѣ, ако